

LA CONTRA

En el nom del pare

11/02/2011

•
Repeteix Judit Subirachs-Burgaya (Barcelona, 1959) que les conferències que imparteix o les exposicions que comissaria –com la presentada ahir a la galeria Art al Set– les aborda com a historiadora de l'art, no per ser filla de Josep Maria Subirachs. “Si fos farmacèutica, no seria aquí.” Una altra cosa és que a la seva vida s'hagin donat tots els condicionants per portar-la per aquest camí. De petita, quan tornava del col·legi, amb els dos germans, es trobava el pare immers a la feina, a la casa-taller de la Rabassada que havia estat concebuda per l'arquitecte Antoni de Moragas. I tots tres s'hi passaven les tardes omplint els quaderns que el pare els comprava per dibuixar. “El meu germà gran, el Roger, l'omplia tot i ben de pressa, mentre que jo m'hi havia d'estar tot el temps fent servir la goma d'esborrar i m'empipava.” Això li va fer

veure, admet, que encara que li agradés l'art, no estava cridada pel camí de la creació: “Hi ha gent que no ho entén, això. Es pensen que aniran a l'escola i aprendran a ser artistes. Però no. Allà només els ensenyaran tècnica. La creativitat l'has de portar dins.” El seu món infantil estava ple de figures cabdals de l'art contemporani català: de Joan Hernández-Pijoan a Joan Margarit, de Guinovart a Cuixart. Gents que anaven i venien per casa “i a tu et semblava d'allò més natural”. Tot i que de vegades hi havia vivències que li deien que allò no era el dia a dia d'altres nens. Com quan, sent molt petita, es va inaugurar el monument a Monturiol (Diagonal cantonada Girona, a Barcelona). L'acte, la gent, la repercussió als diaris. Era clar que vivia quelcom d' excepcional. De l'obra del pare en parla a raig. Qui millor? Sobretot ara que es dedica a catalogar tota la producció artística de Subirachs i a enllestir el projecte museístic que l'acollirà. Parlar de la figura paterna, però, en públic, és més complicat. Què en destaca? Tot el diàleg

que han mantingut, amb tants interessos comuns.

APUNT BIOGRÀFIC

>> Austeritat heretada Molt del temps que Subirachs va passar dedicat a la Façana de la Passió de la Sagrada Família es va instal·lar a dins mateix del temple. Com havia fet el mateix Gaudí, absorbits tots dos per la feina. “Era una cabina, pràcticament, només amb un lloc per dormir i per fer-s’hi una truita.” Una austeritat que la filla ha heretat: “Però no tan exagerada. Jo busco una mica més el confort.”